

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

❧ בְּהַעֲלוֹתָהּ – שְׁלַח ❧

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלָק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ י"ט - חֲלָק כ"א

קוֹנְטֵרְס 561

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

(יא) מי שמוזרה בני אדם אל הדרך הטובה ומישרם אל עבודת הבורא, זכויותיו נכפלות בעבור זכויותם

והרב החסיד בעל חובת הלבבות כתב בשער אהבת השם (פרק ו' וזה לשונו): וראוי לך, אחי, לדעת כי זכות המאמין אפלו אם יהיה מגיע אל התכלית הרחוקה בתקון נפשו לאלהים יתברך, ואלו היה קרוב למלאכים במדותיהם הטובות ומנהגיהם המשפחים והשתדלותם בעבודת הבורא ואהבתם הזכה בו אינם כזכויות מי שמוזרה בני אדם אל הדרך הטובה ומישרם אל עבודת הבורא, שזכויותיו נכפלות בעבור זכויותם בכל הימים ובכל הזמנים וכו'. עד כאן דברי קדשו.

ואפן התוכחה צריך להיות בזהירות הכבוד של השומעים, כמבאר בשער הפסוקים פרשת חיי שרה על פסוק 'בא ברוך השם' כתב: כי כשעמד זכריהו הנביא ממעל לעם (דברי הימים ב' כ"ד) וחרף וגדף את כללות ישראל, ואמר להם למה אתם עוברים את מצות השם וכו' כי עזבתם את השם וכו', והנה אביה בן רחבעם, שהיה מלך בן מלך, וחרף את ישראל על שעשו את העגלים כירבעם, נענש, כמו שכתוב (דברי הימים ב, יג-כ) "ויגפהו השם וימת", אף על פי שהיה בדין וכו'. וכן ישעיה הנביא ששקול כמשה, על שאמר "ויבתוך עם טמא שפתיים" נהרג על ידי מנשה באותה מיתה רעה משנה כנודע (יבמות מ"ט:), ולכן נהרג זכריהו על ידי יואש המלך, ויען שחרף את ישראל כאמור, אחר כך נתגלגל בשמעה ואבטליון שהיו גרים מבני סנחריב, והכהן ההוא אשר בימיהם חרפם ואמר להם יזלון בני עממיא לשלם (יומא ע"א:). עד כאן משער הפסוקים.

וברעיא מהימנא פרשת קדושים דף פ"ה: כתב וזה לשונו: מכאן ולהלאה ולא תשא עליו חטא, דבר אחר ולא תשא עליו חטא דהא כיון דבר נש אוכח לתבריה, ואדמן לאוכחא ליה באתגליא, לא יסלק קמיה ההוא חובה דעביד, דאסיר ליה ודאי, אלא יימא סתם, ולא יסלק עלוי ההוא חובא באתגליא, ולא ירשים עלוי חובא, דקודשא בריך הוא חס על יקרא דבר נש, אפילו בחייביא. עד כאן: יצא לנו מזה כי התוכחה צריכה להיות בדברים

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

רפים וברחמנות ובדרך נסתת, כדי שהדברים יעשו רשם, וחלילה להוכיח בבזיונות ולנכח, כי מלבד אשר הדברים לא יעשו רשם יש אסור בדבר.

על כן חובה מטלת על גבאי הישיבות והחכמים להשתדל ולעשות תקונים בכדי שתתקיים מצות התוכחה בכל מקום, בפרט בהמושבות אשר הם סביבות ארץ ישראל, שהמה כצאן אשר אין להם רועה, **אינם כזכיות מי שמורה בני אדם אל הדרך הטובה ומישרם אל עבודת הבורא שזכיותיו נכפלות בעבור זכיותם בכל הימים ובכל הזמנים**, כמובא בילקוט במאמר רבי יוחנן, יעין שם: ובדאי כי גבאי הישיבות השם עליהם יחיו מבינים מצוה רבה כזו וצריכים לעזר להחכם המתנדב ללכת איזה שבועות בעד תקון כזה, כי מלבד שלא יחסרו לו מהספקתו, אלא צריך להוסיף לו עבור הוצאת הדרך, ולא יהא מטל על בעלי המושבה כדי שלא יחסר כבודו בעיניהם, ודבריו יעשו רשם, ודי להבין.

ומה טוב ומה נעים אם החכם ההולך שישתדל לסדר להם שעור מוסר בכל לילה אחר עבודתם בזמן הבטלה למנע אותם מהטיוילים וכו', כי עליו תבוא ברכת טוב, יען הדרשות אשר יעשה באיזה ימים אשר יעבר שמה אינם מספיקים לעורר הלבבות, וצריך שיהיה מקום קבוע אשר בכל לילה ילמדו שמה מוסר, וברב הימים הפעלה תהיה לאהבת השם ולהיות עם קדוש נאמנים לדתם ולתורתם עד ביאת הגואל, אמן סלה ועד.

חֲזַרְתָּ לְגִבְיָהֶם כְּצִוְיָהּ זוֹ, כְּמִי שֶׁמְחַזֵּיר פָּנָיו לְמִי שְׂאוֹהֵב. וּכְשֶׁהִיָּה מִתְחִיל הָאָרוֹן (וישראל) לְשֵׁרוֹת, אִזּוֹ הַחֲזִירָה נִוּוִין פְּנֵיהָ מִיִּשְׂרָאֵל, וְהַחֲזִירָה לְגִבְיֵי הָאָרוֹן, וּבְכָל הַחֲזֵר.

אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן, אֶלְעֶזֶר, בְּוֹדָאֵי כִּף הוּא, אָבָל כַּאֲן לֹא הַחֲזִיר פָּנָיו מִיִּשְׂרָאֵל, שְׂאֵם כִּף, צְרִיכָה נִוּוִין לְהַתְּהַפֵּף מִגֹּן שֶׁל אַחַר עֲלִיּוֹן (שלמעלה), זֶה מְנוּזָר לְאַחֹר, וְזֶה בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל לְגִבְיֵי הָאָרוֹן.

אָמַר וְדָאֵי לֹא הַחֲזִיר פָּנָיו מֵהֶם. וּמָה עֲשֵׂה בְּשַׁעַה שֶׁהָאָרוֹן הַתְּחִיל לְהִשְׁרוֹת? אָמַר מִשֶּׁה שׁוֹבָה ה', וְאִזּוֹ שׁוֹרָה הָאָרוֹן, וְהִשְׁכִּינָה עֹמְדָת בְּצַד אַחַר, וְהַפְּנִים מוּל יִשְׂרָאֵל וּמוּל הָאָרוֹן. (ימשום כף) וְאִזּוֹ הַכֵּל נִכְלָל (לחוקה) לְכוּיִן, לְאָרוֹן וּלְיִשְׂרָאֵל. אֵלֶּא שִׁיִּשְׂרָאֵל גְּרָמוּ אַחַר כִּף, שֶׁכְּתוּב וַיְהִי הַעֵם כְּמִתְאַנְנִים.

אָמַר רַבִּי אֶלְעֶזֶר, אֲנִי שְׂאֵמְרָתִי מִסְפְּרוֹ שֶׁל רַב יִיבָא סְבָא, שְׂאֵמַר שְׁבִין מִצַּד זֶה וּבֵין מִצַּד זֶה חֲזֵר. אָמַר לוֹ, נָאֵה אָמַר, אָבָל זֶה שְׂאֵמְרָנִי, כִּף תִּמְצָא בְּסִפְרוֹ שֶׁל רַב הַמְּנוּנָא סְבָא, וְכִּף זֶה בְּוֹדָאֵי וְהִכָּן פְּזַרְע גָּד הוּא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, לְהַעֲמִיד זָרַע וְחִלּוֹת בְּאַרְץ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית מט) גֵּד גְּדוּד יְגוּדְנִי. מֵה זָרַע גֵּד נְטֹלֵי חֶלְקִים בְּאַרְץ אַחֲרֵת, כִּף הֵמֵן שָׂרָה עַל יִשְׂרָאֵל מַחוּץ לְאַרְץ הַקְּדוּשָׁה.

דְּכָר אַחַר פְּזַרְע גָּד הוּא - פְּזַרְע גָּד לְבָן, וְנִקְפָּה כְּשִׁיּוֹרֵד לְאֹרֶי, וְנִטְחָן (והתגשם) וְנִבְלַע (והגרי) וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ הַחֲבָרִים. וְעֵינֵינוּ כְּעֵין הַבְּדֹלַח, כְּמוֹ אוֹתוֹ בְּדוּלַח שֶׁהוּא לְבָן, כְּגוֹן הַיָּמִין (לכו העין) שֶׁלְמַעְלָה. (פזרע גד, כף לא נקראו בארץ

כְּדִין נִוּוִין אֶתְהַדָּר לְגִבְיָהֶוּ כְּגוֹנוֹנָא דָא זַ כְּמָאן דְּמִתְהַדָּר אֲנַפְיָה לְמָאן דְּרַחִים, וְכַד הָוָה שְׂאֵרֵי אַרוֹנָא (וישראל) לְמִשְׁרֵי, כְּדִין אֶהְדָּר נִוִין אֲנַפּוּי מִיִּשְׂרָאֵל, וְאֶתְהַדָּר לְגִבְיֵי אַרוֹנָא, וּבְכָלֵא אֶתְהַדָּר.

אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן, אֶלְעֶזֶר, בְּוֹדָאֵי הֵכִי הוּא, אָבָל הֵכָא לֹא אֶהְדָּר אֲנַפּוּי מִיִּשְׂרָאֵל, דָּאֵי הֵכִי בְּעֵי נִוִין לְאַתְהַפְּכָא מִגּוֹנוֹנָא דְאַחְרָא עֲלָאָה (כ"א ולעיל), הָאֵי זַ מְנוּזָר לְאַחֲרָא וְהָאֵי בְּאוֹרַח מִיִּשְׂרָאֵל לְגִבְיֵי אַרוֹנָא.

אָמַר וְדָאֵי לֹא אֶהְדָּר אֲנַפּוּי מִנִּיָּהוּ, וּמָה עֲבִיד בְּשַׁעְתָּא דְשְׂאֵרֵי אַרוֹנָא לְמִשְׁרֵי. אָמַר מִשֶּׁה שׁוֹבָה יי, כְּדִין שְׂאֵרֵי אַרוֹנָא, וְשִׁכִּינְתָּא קָאִים בְּסִטְרָא אַחְרָא, וְאַנְפִּין לְקַבְּלֵיהוּ דְיִשְׂרָאֵל, וְלְקַבְּלֵיהָ דְאַרוֹנָא. (ובנין כף) וּכְדִין כְּלָא כְּלִיל (לנוחה) לְכוּנוֹנָא, (דף קנ"ה ע"ב) לְאַרוֹנָא, וּלְיִשְׂרָאֵל. אֵלֶּא דְיִשְׂרָאֵל גְּרָמוּ לְבִתְרָא, דְכְּתִיב וַיְהִי הַעֵם כְּמִתְאַנְנִים.

אָמַר רַבִּי אֶלְעֶזֶר, אֲנָא דְאַמְרֵן מִסְפְּרָא דְרַב יִיבָא סְבָא, דְאַמַר דְּבֵין בְּהָאֵי גִיסָא, וּבֵין בְּהָאֵי גִיסָא, אֶתְהַדָּר. אָמַר לֵיהּ, שְׁפִיר קָאֵמַר, אָבָל דָּא דְאַמִּינָא, הֵכִי תִשְׁכַּח בְּסִפְרָא דְרַב הַמְּנוּנָא סְבָא, וְהֵכִי הוּא וְדָאֵי.

וְהָמֵן (במדבר י"א) פְּזַרְע גָּד הוּא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, לְקִיָּמָא זָרַעָא וְחִלּוֹין בְּאַרְעָא, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (בראשית מט) גֵּד גְּדוּד יְגוּדְנִי. מֵה זָרַעָא דְגָד נְטֹלֵי חוֹלְקִיהוֹן בְּאַרְעָא אַחְרָא, כִּף מִן שְׂרִיא עֲלֵיהוּ דְיִשְׂרָאֵל, לְכַר מֵאַרְעָא קְדִישָׁא.

דְּכָר אַחַר פְּזַרְע גָּד הוּא. פְּזַרְעָא דְגָד חֲזוּרָא, וְאַקְפֵי כַד נְחִית לְאַוּרָא, וְאַתְנַגְרִיס (כ"א ואתגשם) בְּגוּפָא, וְהָא אוּקְמוּהָ חֲבָרְיָא.

וְעֵינֵינוּ כְּעֵין הַבְּדוּלַח, כְּהוּא כְּדוּלְחָא דְאִיהוּ חֲזוּר, כְּגוֹנוֹנָא דִּמְנוֹנָא (כ"א

מצרים, אבל לכה מכשפים ירע כורע גד הוא, כורע גד לבן, וכחו כאשר ירד מלמעלה למטה).
אמר רבי יצחק, מה שונה (שאמר) משה בדבר זה (הלש) למעלה כנקה, שכתוב אם כן את עשה לי? את? ! אתה צריך לו להיות! אלא למקום שהמות שורה בו הוא אמר, ואותו מקום של הנקה הוא. בגלל זה אמר הרגני נא הרג, וזה עץ המות. והרי בארנו שבפעם החיים לא שורה המות. ועל כן חזר לגבי אילן המות ואמר את, ולא אמר אתה, וכך צריך לו.

מיד - ויאמר ה' אל משה אספה לי שבועים איש וגו'. אמר לו הקדוש ברוך הוא, אתה רוצה מות בכל זמן - הרי לך, ואצלתי מן הרוח וגו'. בא ראה שכאן ידע משה שהוא ימות ולא יבנס לארץ, שהרי אלדד ומידד היו אומרים דבר זה.

ע"כ כן לא צריך לו לאדם בשעה שהרגו שורה בו לקלל עצמו, שהרי כמה עומדים עליו שמקבלים אותו דבר. בזמן אחר שרצה מיתה, לא קבלו ממנו, משום שהכל היה לתועלת ישראל. כעת אינו, אלא מתוך רגז ודחק, ומשום זה קבלו ממנו. ועל כן נשארנו לאחר כן אלדד ומידד ואמרו את זה, שמשה יתאסף, ויהושע יבניסם לישראל לארץ.

ומשום זה בא יהושע למשה וקנא על משה, ומשה לא השגיח בכבודו, ועל כן אמר, אני משה כלאם. מה זה כלאם? מנע מהם אותם דברים, כמו שגאמר (שמות לו) ויכלא העם מהביא. (בראשית ח) ויכלא הגשם מן השמים. מניעות ממש. ומשה לא רצה. צא וראה

חונדא דעניא) דלעילא. (כורע גד הכי לא אקרין בארעא ומצראי אבל לכה מחרשי ורעא כורע גד הוא כורע גד חונדא ואתקפיה כד נהית מלעילא לתתא).

אמר רבי יצחק, מאי שנא (דאמר) דמשה במלה דא (הלש) לעילא כנוקבא, דכתיב אם ככה את עושה לי, את, אתה מיבעי ליה. אלא לאתר דמותא שארי ביה קאמר, וההוא אתר דנוקבא איהו. בגין כן אמר הרגני נא הרוג, ודא אילנא דמותא. והא אוקימנא דבאילנא דחיי לא שרייא ביה מותא. ועל דא אתהדר לגבי אילנא דמותא ואמר את, ולא אמר אתה, והכי מיבעי ליה.

מיד (במדבר י"א) ויאמר יי אל משה אספה לי שבועים איש וגו'. אמר ליה קדשא ברין הוא, את בעי מותא בכל זמנא, הרי לך, ואצלתי מן הרוח וגו'. תא חזי, דהכא ידע משה דאיהו ימות, ולא ייעול לארעא, דהא אלדד ומידד מלה דא הוו אמרי.

ע"כ דא, לא לבעי ליה לאינש, בשעתא דרוגזא שארי ביה, ללטייא גרמיה. דהא כמה קיימי עליה דמקבלי ההיא מלה. בזמנא אחרנא דבעא מיתה, לא קבילו מגיה. בגין דכלא לתועלתא דישראל הוה. השתא לאו איהו, אלא מגו רוגזא ודחקא, ובגין כן קבילו מגיה. ועל דא אשתארו לבתר אלדד ומידד, ואמרו דא, דמשה יתפניש, ויהושע ייעול לון לישראל לארעא.

ובגין כן אתא יהושע לגבי משה, וקני עליה דמשה. ומשה לא אשגח ביקרא דיליה. ועל דא אמר, אדני משה כלאם. מאי כלאם. מנע מנהון אינון מלין, כמה דאת אמר (שמות לו) ויכלא העם מהביא. (בראשית ח) ויכלא הגשם מן השמים. מניעותא ממש. ומשה לא בעא. פוק חמי ענוותנותיה דמשה,

עונותיו של משה, מה כתוב?
המקנא אתה לי וגו'. אשרי חלקו
של משה, שהוא עלה על כל
הנביאים העליונים (של העולם).
אמר רבי יהודה, כל שאר
הנביאים לגבי משה כלבנה לגבי
השמש.

רבי אבא היה יושב לילה אחד
ועוסק בתורה, והיו עמו רבי יוסי
ורבי חזקיה. אמר רבי יוסי, כמה
אותם בני האדם חזקי לב, שלא
משגיחים בדברי אותו עולם
כלום. אמר רבי אבא, בשר הלב
שאחוז בכל איברי הגוף עושה
להם. פתח ואמר, (קהלת ו) יש רעה
אשר ראיתי תחת השמש ורבה
היא על האדם. יש רעה - זה הוא
חזק רע של הלב, שרוצה לשלט
בדברי העולם הזה ולא משגיח
בדברי העולם ההוא דבר.

מדוע היא רעה? הפסוק אחר כך
מוכיח, שכתוב איש אשר יתן לו
האלהים עשר ונכסים וגו'. פסוק
זה קשה, כיין שכתוב ואינו חסר
לנפשו מפל אשר יתאהו, למה
ולא ישליטנו האלהים לאכל
ממנו, שהרי אינו חסר לנפשו
כלום? אלא סוד הוא, וכל דברי
שלמה המלך מתלבשים הם
בדברים אחרים, בדברי התורה
שמתלבשים בספורי העולם.

בא ראה, אף על גב שרוצים
להסתפל בלבוש, פעת פסוק זה
כך אומר, שאדם הולך בעולם
הזה ונותן לו הקדוש ברוך הוא
עשר פדי שיזכה בו לעולם הבא
ותשאר אצלו סקרן. מהי סקרן?
אותה שעומדת, שהוא מקום
לצרר בו הנשמה. בגלל זה צריך
להשאר אחריו לאותה קרן, וקרן
זו קבלה לאחר שיצא מהעולם
הזה.

משום סקרן זו היא עץ החיים
של אותו עולם, ולא עומד בעולם

מה כתיב המקנא אתה לי וגו'. ופאה חולקיה
דמשה, דאיהו סליק על פלהו נביאי עלאי (נ"א
דעלמי). אמר רבי יהודה, כל שאר נביאין לגבי
משה, פסיהרא לגבי שמשא.

רבי אבא הוה יתיב ליליא חד, ולעי באורייתא.
והוו עמיה רבי יוסי ורבי חזקיה. אמר
רבי יוסי, כמה אינון בני נשא תקיפו לבא,
דלא משגיחי במלי דההוא עלמא כלום. אמר
רבי אבא, בשרא דלבא, דאחידא בכל שייפי
גופא, קא עביד לון. פתח ואמר, (קהלת ו) יש
רעה אשר ראיתי תחת השמש ורבה היא על
האדם. יש רעה: דא איהי תוקפא בישא דלבא,
דבעי לשלטאה במלי דהאי עלמא, ולא אשגח
במלי דההוא עלמא מדי.

אמאי איהי רעה. קרא דבתריה אוכח, דכתיב
איש אשר יתן לו האלהים עושר ונכסים
וגו'. האי קרא קשיא, כיין דכתיב ואינו חסר
לנפשו מפל אשר יתאהו, אמאי ולא ישליטנו
האלהים לאכול ממנו, דהא אינו חסר לנפשו
כלום אלא. רזא איהו, וכל מלוי דשלמה
מלפא, מתלבשן אינון במלין אחרנין, במלי
דאורייתא, דאינון מתלבשן בספורי עלמא.

הא חזי, אף על גב דבעינן לאסתפל
בלבושא, השתא האי קרא הכי קאמר,
דבר נש אזיל בהאי עלמא, ויהיב ליה (דף קנ"ד)
(א"ו) קדשא בריך הוא עותרא, בגין דיזיפי ביה
לעלמא דאתי, וישתאר לגביה קרן. מאי קרן.
ההוא דאיהו קיים, דאיהו אתר לאתצורא ביה
נשמתא. בגין כך בעי לאשארא אבתריה (נ"א
עותריה) להאי קרן, והאי קרן יקבל ליה, פתר
דיפוק מהאי עלמא.

בגין דהאי קרן, הוא אילנא דחיי דההוא
עלמא, ולא קיימא בהאי עלמא, אלא

הזה אלא אותו פרי שיוצא ממנו, ולכן אוכל האדם פרו, שזוכה בעולם הזה, והקרן קיימת לאותו עולם לזכות בה בחיים עליונים שלמעלה.

ומי שמטמא עצמו ונמשך אחר עצמו ולא מחסר לנפשו ולעצמו כלום, ואותו עץ נשאר ולא שם אותו מולו ביראה ולקבלו למעלה, אז - ולא ישליטנו האלהים לאכל ממנו, ולזכות באותו עשר. ודאי אדם אחר יאכלנו, כמו שנאמר (איוב כו) יכין וצדיק ילכש בגלל זה צריך האדם לזכות במה שנתן לו הקדוש ברוך הוא לאותו עולם, ואז אוכל ממנו בעולם הזה, ותשאר לו אותה קרן לעולם אחר, להיות צרור בצרור החיים. אמר רבי יוסי, ודאי.

עוד אמר רבי יוסי, כתיב אם ככה את עשה לי הרגני נא וגו'. וכי משה, שהוא ענו מכל בני העולם, משום ששאלו ממנו ישראל לאכל מסר עצמו למיתה? למה? אמר רבי אבא, דבר זה למדנו מסוד עליון הוא. משה לא הרע לפניו ולא שאל מיתה על ששאלו ישראל.

בא וראה, משה נאחז, והיה עולה במה שלא נאחז נביא אחר. (שהרי היה אחוז בצדקה) ובשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא למשה (שמות טו) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, שמח משה ואמר, ודאי כעת אותה שלמות נמצאת בי, שהרי בגללי נמצא מן לישראל. כיון שראה משה שחזרו לרדת לדרך אחרת ושאלו בשר, ואמרו (במדבר כא) ונפשנו קצה בלחם הקלוקל, אמר, אם כך זה, הרי דרגתי פגומה, שהרי בגללי

ההוא איבא דנפיק מניה, ועל דא איבא דיליה אכיל בר נש, דזכי בהאי עלמא, והקרן קיימא ליה לההוא עלמא, למזפי ביה בחיין עלאין שלמעלה.

ומאן דסאיב גרמיה, ואתמשך בתר גרמיה, וליתיה חסר לנפשיה ולגרמיה פלום. וההוא אילנא אשתאר, ולא שויה לקבליה בדחילו, ולקבלא ליה לעילא. פדין ולא ישליטנו האלהים לאכל ממנו, ולמזפי בההוא עותרא, ודאי איש אחר יאכלנו, כמה דאת אמר (איוב כו) יכין וצדיק ילכש. בגין כך, בעי בר נש למזפי, במה דיהיב ליה קדשא בריך הוא לההוא עלמא, וכדין אכיל מיניה בהאי עלמא, וישתאר לגביה ההוא קרן לעלמא אחרא, למהוי צרורא בצרורא דחיי. אמר רבי יוסי ודאי.

תו אמר רבי יוסי, כתיב אם ככה את עושה לי הרגני נא וגו' וכי משה דאיהו ענו מפל בני עלמא, בגין דשאלו מניה ישראל למיכל, מסר גרמיה למיתה, אמאי. אמר רבי אבא, האי מלה אוליפנא, ורזא עלאה איהו, משה לא אבאיש קמיה, ולא שאל למיתה על דשאלו ישראל.

הא חזי, משה אתאחד, והיה סליק במה דלא אתאחד נביאה אחרא. (דהא אחרי צדקה תוי) ובשעתא דאמר ליה קדשא בריך הוא למשה, (שמות טו) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים. חדי משה ואמר, ודאי השתא ההוא שלימו בי אשתכח. דהא בגיני אשתכח מן לישראל. כיון דחמא משה דאהדרו לנחתא לדרגא אחרא, ושאלו בשר, ואמרי ונפשנו קצה בלחם הקלוקל. אמר אי הכי הוא, הא דרגא

דילי פגים. דהא בגיני יכלון ישראל מן במדברא, הא אנא פגימא, ואהרן

פגים, ונחשוך בן עמינדב פגים.

אמר ואם פכה את עושה לי הרגני נא הרוג,

דחשיבנא נוקבא במיכלא דילה, (ואנא נחית
מן שמיא דאיהו דרנא עלאה, לנחמא לדרנא דנוקבא, ואנא עריף מן שאר
נביאי עלמא, ועל דא אמר ואל אראה (אחתי) ברעתי כמת ודאי לנחמא
לדרנא תתאה. בדין ויאמר וי אל משה אספה לי שבועים איש. את שאל
אמר דמיתה לא תבעי אתר דלא תהא פגים בדרנא דילה, ועל דא כתוב
ואצלתי מן הרוח אשר עליך דכלהו אינון דתמן אתאחדו). (ס"א ואנא נחית
מן שמיא לארעא. את עושה לי לנחמא לאתר דנוקבא, ולמספם לאתרי
ודרגי אי הכי תרגני נא הרוג אם נא מצאתי חן בעיניך ואל אראה ברעתי.
רעתי היא ודאי לאתרא בדרנא תתאה. בדין ויאמר ה' אל משה אספה לי
שבועים איש מוקני ישראל. הא אינון למיתן להו מיכלא אתרא, ולא תהא
פגים בדרנא דילה, ועל דא ואצלתי מן הרוח אשר עליך ושמת עליהם. מאי
מעמא. בגין דאינון אתאחדו בסיתרא וכי) **בסיתרא ובועי**
שמשא לאנהרא לה. ועל דא ושמתי עליהם,
בגין לאנהרא מן שמשא, פנהורא דסיתרא.
(ס"א ויגניי הוא מיכלא דא, לא) אתיאי על ידא דמשה,
בגין דלא יתפגים.

וכתה חולקא דמשה, דקודשא בריך הוא בעי
ביקריה, עליה פתיב (משלי כג) ישמח אביך
ואמך וגו'. ישמח אביך: דא קדשא בריך הוא.
ואמך: דא כנסת ישראל. ותגל יולדתך: דא
אימא דמשה דלתתא. קדשא בריך הוא רחים
ליה יתיר מפל נביאי עלמא, בלא, אמצעי
פלל. (ס"א דהא משה אסתלק על כל נביאי עלמא בלא אמצעי כלל
בכה) דכתיב פה אל פה אדבר בו, והא אוקימנא
בכמה אתר.

ויצעק משה אל יי לאמר אל נא רפא נא לה.
(במדבר יב) הא אוקמוה, והוא רזא דשמא
קדישא, מחד סרי אתוון, ולא בעא משה
לצלאה יתיר, בגין דעל ידיה למלפא לא בעי
(דף קנ"ו ע"ב) לאטרחא יתיר. בגין כף קדשא בריך
הוא בעא על יקרא דמשה. ובכל אתר קדשא

יאכלו ישראל מן במדבר. הרי
אני פגים, ואהרן פגים, ונחשוך
בן עמינדב פגים.

אמר, הרי פכה את עשה לי
הרגני נא הרג, שפחשבתי נקבה
במאכלה, (ואני יורד מהשמים, שהוא דרגא
עליונה, לדרת לדרגת נקבה, ואני עריף משאר
נביאי העולם, ועל זה אמר, ואל אראה (אחתי)
ברעתי, כמת, ודאי לדרת לדרגת תחתונה, אז
ויאמר ה' אל משה אספה לי שבועים איש. אתה
שאלת מקום שמיתה לא תצטרך, מקום שלא
תהא פגום בדרגת שלך, ועל זה כתוב ואצלתי
מן הרוח אשר עליך, שכלם הם שנאחוו עם).
(ואני יודתי מן השמים לארץ. את עשה לי
לדרת למקום הנקבה ולפגים מקומי ודרגתי. אם
כר, הרגני נא הרג אם נא מצאתי חן בעיניך ואל
אראה ברעתי. רעתי היא ודאי לאחו בדרגת
תחתונה. אז, ויאמר ה' אל משה אספה לי שבועים
איש מוקני ישראל. הרי הם לתת להם אכל אתר,
ולא תהיה פגום בדרגתך. ועל זה, ואצלתי מן
הרוח אשר עליך ושמתי עליהם. מה השעם?
משום שהם נאחוו בלבנה וכי) בלבנה,
ורצה השמש להאיר לה. ועל כף
ושמתי עליהם, כדי להאיר
מהשמש, כאור הלבנה. (ומשום זה
אכל זה לא) בא על ידי משה, כדי
שלא יפגם.

אשרי חלקו של משה שהקדוש
ברוך הוא רצה בכבודו, עליו
כתוב (משלי כג) ישמח אביך ואמך
וגו'. ישמח אביך - זה הקדוש
ברוך הוא. ואמך - זו כנסת
ישראל. ותגל יולדתך - זו אם
משה שלמטה. הקדוש ברוך הוא
אוהבו יותר מפל נביאי העולם
ללא אמצעי פלל, (שהרי משה נתעלה
על כל נביאי העולם ללא אמצעי פלל, כמו)
שכתוב פה אל פה אדבר בו, והרי
בארנו בכמה מקומות.

ויצעק משה אל ה' לאמר אל נא
רפא נא לה. הרי פרשוה, והוא
סוד השם הקדוש מאחת עשרה
אותיות, ולא רצה משה להתפלל יותר, משום שעל שלו לא
זה הקדוש ברוך הוא רצה בכבוד משה. ובכל מקום הקדוש
ברוך הוא רצה בכבוד הצדיקים

יתר על שלו. ולעתיד לבא עתיד הקדוש ברוך הוא לתבע עלבון ישראל מעמים עובדי כוכבים ומזלות ולשמחם בחרות ציון, שכתוב (ירמיה לא) ובאו ורננו במרום ציון וגו'. ואז (ישעיה נט) ובא לציון גואל וגו'. ברוך ה' לעולם אמן ואמן. לעולם אמן ואמן.

פְּרִשְׁת שְׁלַח לָךְ

וידבר ה' אל משה לאמר שלח לך אנשים ויחרו את ארץ כנען וגו'. רבי חייא פתח, (איוב לח) המימיה צוית בקר ידעתה שחר מקמו. כתוב שחר, ה"א התרחקה משחר. מה הטעם? אלא אמר רבי חייא, בשעה שנוטה הערב והשמש נוטה להכנס, אז נחלש כחו, ואז שולט, השמאל ונמצא דין בעולם ומתפשט (למעלה). ואז צריך האדם להתפלל ולכונן רצון (להתפלל שימצא רצון) לפני רבונו.

שומר רבי ייסא, כשנוטה השמש ונחלש, אז נפתח פתח אחד בשמש ומתכנס כחו, והשמאל שולט, ויצחק פורה באר תחתיו.

בין שנכנס הלילה, השטר של הפריטה מצוי באוצרו, וכמה קבוצות מחבילים מדיקים (מדיקים) מתפשטים בעולם, וכלם משוטטים בערבוביה, והולכים וצוחקים בנפשות הרשעים (של בני אדם) ומודיעים להם דברים, מהם פוזרים ומתקנים אמת, ומי שנמצא ביניהם, נתנה לו רשות לחבל, וכל בני העולם ישנים (והתכנסו) וטועמים טעם מות, והרי בארנו. בא וראה, כשמתעוררת רוח צפון, אז מתקבלת כנסת ישראל

בריה הוא בעא על יקריהון דצדיקייא, יתיר על דיליה. ולזמנא דאתי, עתיד קדשא בריה הוא למתבע עלבונא דישראל מעמין עובדי כוכבים ומזלות, ולמחדי לון בחדוותא דציון. דכתיב, (ירמיה לא) ובאו ורננו במרום ציון וגו'. וכדין (ישעיה נט) ובא לציון גואל וגו'. ברוך יי לעולם אמן ואמן. ימלוך יי לעולם אמן ואמן.

פְּרִשְׁת שְׁלַח לָךְ

וידבר יי אל משה לאמר, שלח לך אנשים ויחרו את ארץ כנען וגו'. (במדבר יב) רבי חייא פתח, (איוב לח) המימיה צוית בקר ידעתה שחר מקומו. שחר פתיב, ה"א אתרחקא משחר. מאי טעמא. אלא אמר רבי חייא, בשעתא דנטי ערב, ושמשא נטי למיעל, כדין אתחלש תוקפיה, כדין שלטא שמאלא, ומשתכח דינא בעלמא, ואתפשט (לעילא). וכדין בעי בר נש לצלאה, ולכונא רעותא (כ"א לצלאה וישפח רעותא) קמי מאריה.

דאמר רבי ייסא, כד נטי שמשא, ואתחלש, כדין אתפתח חד פתיחו בשמשא, ואתכניש חיליה, ושמשאל שליט. ויצחק פרי בירא תחותיה.

בין דעאל ליליא, פתקא דקוטפא באחמתיה שכיח. וכמה חבילין טריקון (אודריקון) אתפשטו בעלמא, וכלהו שטאן בערבוביא, ואזלי וחיכיאן בנפשן דרשיעייא, (כ"א דבני נשא) ומודיעין לון מלין, מנהון פדיבן, ומנהון קשוט, ומאן דאשתכח בינייהו, אתייהיב לון רשו לחבלא, וכלהו בני עלמא ניימין, (ואתכנסו) וטעמין טעמא דמותא, והא אוקימנא.

הא חזי, כד אתער רוח צפון, כדין אתקבלא כנסת ישראל בשמאלא,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ני לא תשכח מפי זרעו

תקליטור אוצרות הזוהר

ובו: 12.000
ספרים, דרשות לשמיעה,
קבצים ותמונות
ועוד...

**המאגר הגדול בעולם
בעניני הזוהר הק'!**

הרשב"י קובע:
בספר הזוהר
יצאו בני ישראל מהגלות

ודקה בינים ההוא תקע ב שופר גדול

